

E D I T U R A S C R I P T U M®

*Dumnezeu e mai aproape
decât crezi*

De același autor
la Editura Scriptum au mai apărut:

Credință și îndoială
Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie
Eu, așa cum aș vrea să fiu
O dragoste mai presus de rațiune
Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ORTBERG, JOHN

Dumnezeu e mai aproape decât crezi / John Ortberg;

trad.: Romana Cuculea; ed.: Sofia Gheorghe. - Oradea: Scriptum, 2006

ISBN 978-973-87379-7-6

I. Cuculea, Romana (trad.)

II. Gheorghe, Sofia (ed.)

DUMNEZEU
E MAI
APROAPE
DECÂT CREZI

Dacă Dumnezeu este întotdeauna cu noi,
de ce este atât de greu de găsit?

JOHN ORTBERG

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
God Is Closer Than You Think
Copyright © 2005 by John Ortberg
Zondervan, Grand Rapids, Michigan

Ediția în limba română, publicată sub titlul
Dumnezeu e mai aproape decât crezi
de John Ortberg

© 2006 Editura Scriptum
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428; E-mail: scriptum@scriptum.ro,
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediție în limba română
Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

Traducerea: Romana Cuculea
Editarea: Sofia Gheorghe
Coperta și tehnoredactarea: Olimpiu G. Filip

ISBN 978-973-87379-7-6

Tiparul executat în U.E.

*Pentru Laura, Mallory și Johnny;
pentru Winston, Milo, Spotty și Jo-Jo;
pentru fochist, Ralph Copacul și Fred Colacul;
pentru povestea din hambar, a lui Bugs Meany, Norman Bates
și a lui Portillo și toate ocaziile în care am salvat viața președintelui;
pentru darul care îmi încununează aniversarea și
Ziua Recunoștinței și Ziua Cârțiței;
pentru livrările de gogoși și pentru zilele cu reduceri;
și pentru locurile din gardul viu pe unde întrezărești
ce este de partea cealaltă ...*

și pentru Nancy

CUPRINS

Mulțumiri / 9

- 1.** Marea dorință a lui Dumnezeu / 11
 - 2.** Unde-i Waldo? / 31
 - 3.** Viața cu Dumnezeu / 51
 - 4.** Cel mai important moment al vieții tale / 69
 - 5.** O minte frumoasă / 87
 - 6.** Waldo Junior / 108
 - 7.** Căi spirituale / 124
 - 8.** Cum dorești / 143
 - 9.** Când Dumnezeu pare absent / 159
 - 10.** Gardul viu / 179
- Resurse bibliografice / 197*

MULȚUMIRI

În timp ce lucram la această carte ne-am mutat din Midwest în California, unde m-am alăturat personalului de la Biserica Prezbiteriană Menlo Park. Le sunt deosebit de recunoscător celor de la BPMP pentru că mi-au îngăduit să-mi rezerv timp pentru a scrie și mi-au oferit posibilitatea de-a face parte dintr-o comunitate iubitoare. John Mumford mi-a pus la dispoziție un loc în care să scriu, din care puteam admira ceea ce romancierul Wallace Stegner a numit „ultimul asfințit de pe continent“; orice dovadă de lipsă de inspirație este în întregime din vina mea, nicidecum din vina panoramei extraordinare. Trudi Barnes a investit multă energie în acest proiect, ca de altfel în multe alte lucrări.

Cafeaua de la Peets Coffee mi-a menținut neuronii, atâția câți mi-au mai rămas, la un nivel de funcționare optimă.

Aceasta este a cincea carte pe care o scriu în colaborare cu Editura Zondervan și sunt recunoscător pentru tot mai buna colaborare dintre noi. Jack Kuhatschek mi-a oferit nenumărate

ore de conversație și multe gânduri bune. John Topliff și Greg Stielstra au combinat judecata sănătoasă cu entuziasmul. Jim Ruark mi-a cizelat proza. Scott Bolinder, Stan Gundry și restul echipei m-au familiarizat cu un stil direct, lucru pentru care le sunt atât de mulțumitor.

Atât Liz Heaney, cât și Evelyn Bence mi-au oferit multe sugestii care mi-au fost de mare ajutor.

Ideile și lucrările lui Dallas Willard au fost și de această dată aproape de inima mea în timp ce scriam.

Dar colaboratoarea mea favorită la acest proiect a fost Mallory Ortberg. Ea a editat întregul manuscris în forma inițială, a avut nenumărate intervenții benefice și a scris rânduri care mi-au tăiat respirația. Într-o bună zi, dacă am noroc, îmi va îngădui și ea să editez o parte din ceea ce scrie.

Capitolul

Marea dorință a lui Dumnezeu

„De dincolo de hotarele vieții răzbate o șoaptă, o chemare slab perceptibilă, o premoniție a unei trăiri mult mai bogate ...”

Thomas Kelly¹

In primul nostru an de căsnicie, Nancy și cu mine am petrecut două luni de zile călătorind prin Europa. Aveam un buget de 13,50 dolari pe zi pentru mâncare, cazare și distracție. Micul dejun din fiecare dimineață consta din pâine și brânză. Ne-am cazat în locuri pe lângă care hotelul Bates din filmul *Psycho*² ar părea o unitate de cazare cu un grad sporit de confort. În limitele impuse de acest buget, distracția însemna cumpărarea revistei *Time* o dată pe săptămână și împărțirea ei în jumătate, pentru ca să o putem citi amândoi în același timp.

Am făcut risipă în Italia, unde am spulberat la o singură masă suma alocată unei zile și am cheltuit bani pe care nu ni-i puteam permite pentru a privi comorile artei occidentale. Momentul culminant al zilei a venit după câteva ore de stat la coadă la Vatican, pentru a admira fresca superbă realizată de Michelangelo Buonarotti pe tavanul Capelei Sixtine, pictură care îi înfățișează pe Dumnezeu și pe Adam. Capodopera lui este una dintre cele două opere de artă care constituie piatra de temelie a acestei cărți. (Pe cea de-a doua o păstrez pentru capitolul următor.) Dacă privești cu atenție pictura, vei observa că Dumnezeu este reprezentat încercând să Se apropie din răspuțeri de om. El Se răsucește în așa fel încât să ajungă aproape de om. Capul Îi este întors spre el și privirea Îi este ațintită asupra lui. Brațul lui Dumnezeu este perfect întins, degetul arătător este îndreptat spre om; fiecare mușchi Îi este încordat.

Experții spun că, înainte de Michelangelo, picturile standard

pe tema creației Îl înfățișau pe Dumnezeu în picioare, pe pământ, ajutându-l pe Adam să se ridice. Nu și în acest caz. Aici Dumnezeu Se îndreaptă spre Adam pe un nor, unul dintre „carele cerurilor”, tras de îngeri. (În zilele noastre, aceștia nu mai arată suficient de atletici pentru a se putea deplasa rapid, dar pe vremea lui Michelangelo îngerii sugerau vigoare și rapiditate.) Este ca și cum, în ciuda faptului că se află în mijlocul creației Sale splendide, întreaga ființă a lui Dumnezeu ar fi cuprinsă de această dorință fără preget de a închide prăpastia dintre El și om. Nu mai poate aștepta. Mâna Lui ajunge la o distanță infimă de mâna omului.

Pictura este numită în mod tradițional *Crearea lui Adam*, dar unii experți spun că ar trebui să se numească *Înzestrarea lui Adam*. Adam a primit deja viața fizică – are ochii deschiși și este conștient. Ceea ce se întâmplă, de fapt, este următorul lucru: lui Adam îi este oferită viața *cu* Dumnezeu. „Întreg potențialul uman, fizic și spiritual este cuprins în acest moment unic și etern”³, scrie un critic de artă.

S-ar părea că unul dintre mesajele pe care a dorit să le transmită Michelangelo este implacabila hotărâre a lui Dumnezeu de a veni în întâmpinarea persoanei pe care El a creat-o și de a fi împreună cu ea. Dumnezeu este cât se poate de aproape. Dar după ce Se apropie, lasă o mică distanță, astfel încât Adam să aibă posibilitatea de-a alege. El așteaptă ca Adam să facă următoarea mutare.

Este mai greu să interpretăm felul în care este înfățișat Adam. Brațul lui este întins numai parțial spre Dumnezeu, dar trupul îi este înfățișat într-o postură apatică, lăsat pe spate, ca și când nu l-ar interesa deloc să inițieze un contact cu Dumnezeu. Parcă ar presupune că, dacă tot a făcut atâtea eforturi și S-a apropiat atât de mult, Dumnezeu va face și ultimul pas și va desființa definitiv distanța dintre ei. Poate că ideea de a-L atinge pe Dumnezeu îl lasă indiferent. Poate că îi lipsește forța. Tot ce are de făcut este să ridice un deget.

A fost nevoie de patru ani de muncă intensă pentru ca Michelangelo să își desăvârșească fresca. Efortul fizic depus pentru a picta cu mâna întinsă deasupra capului, stând în

picioare pe schelă, a însemnat o adevărată tortură. „Stau cu bărbia îndreptată spre tavan, cu capul dat pe spate, cu pieptul arcuit ca cel al unei harpii; pe față îmi cad picături de vopsea din pensulă și ajung să arăt ca o pardoseală decorată... Sunt îndoit și încordat ca un arc sirian.”⁴ Din cauză că a fost nevoit să privească în sus ore întregi în timp ce picta pe tavan, după o vreme n-a mai putut citi o scrisoare altfel decât dacă o ținea în mâna întinsă deasupra capului.

Într-o noapte, epuizat fiind din cauza efortului intens, singur cu îndoilele sale, descurajat din cauza unui proiect ce părea prea vast pentru el, Michelangelo a scris în jurnalul său o singură propoziție: „Nu sunt pictor.”⁵

Și totuși, vreme de aproape o jumătate de mileniu, această pictură a vorbit lumii întregii despre marea dorință a lui Dumnezeu de a fi alături de ființele umane pe care le-a creat după chipul Său. Poate că, până la urmă, Michelangelo nu a fost singur în strădania sa. Poate că Dumnezeu care este atât de aproape de Adam a fost aproape și de Michelangelo – la lucru în mintea, ochii și vârful pensulelor lui.

Dumnezeu este pretutindeni

Această pictură ne amintește că Dumnezeu este mai aproape decât credem. El e întotdeauna la o rugăciune distanță. Singurul lucru care mai rămâne de făcut este efortul cel mai mic, ridicarea unui deget. Fiecare moment – chiar și momentul de față, în care citești aceste cuvinte – este „momentul etern” al înzestrării divine, al vieții cu Dumnezeu.

„Aceasta este lumea Tatălui meu”⁶, spune o veche cântare. „El strălucește în tot ce e frumos... Îi aud pașii în foșnetul ierbii, îmi vorbește pretutindeni.” Scripturile sunt pline de exemple ale *atotprezenței* comunicării lui Dumnezeu cu noi. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu... zi după zi...”⁷

El vorbește prin ruguri în flăcări și măgărițe limbute; trimite mesaje prin furtuni, curcubeie, cutremure și vise, șoptește cu un glas lin și duios. Dumnezeu vorbește (așa cum spune Garrison Keillor) prin „lucruri comune cum ar fi gătitul și conversația

obișnuită, prin actul povestirii și al iubirii, prin pescuit, prin îngrijirea animalelor, prin porumb dulce și flori, prin sport, muzică și cărți, prin creșterea copiilor – prin toate micile detalii care alcătuiesc viața noastră de fiecare zi și prin care răzbate harul lui Dumnezeu.”⁸

Marea dorință a lui Dumnezeu

Subiectul principal al Bibliei nu este atât dorința oamenilor de a fi cu Dumnezeu, cât dorința lui Dumnezeu de a fi cu oamenii.

Într-o zi mă aflu în avion alături de un om de afaceri. Monitorul calculatorului său avea instalat ca screen saver o fotografie cu un băiețel care părea că abia învață să meargă.

– Este fiul dumneavoastră? – am întrebat. Mare greșală!

Da, acela era fiul lui, singurul său copil. Să zicem că îl chema Adam. Imaginea de pe monitor fusese surprinsă cu trei luni în urmă, când Adam avusese unsprezece luni. Omul acela mi-a vorbit despre primul pas al fiului său și despre primul cuvânt rostit de el cu o asemenea admirație și uimire de parcă Adam ar fi inventat locomotia și vorbirea. Pe o agendă-computer avea o imagine mai recentă. Omul mi-a arătat-o și pe aceea. Poza respectivă putea fi văzută și mai clar pe calculator. Mi-a arătat-o și așa. Avea o serie întregă de fotografii care îl înfățișau pe Adam făcând tot felul de lucruri pe care le fac copiii la vârsta aceea. Mi-a arătat toate imaginile, una câte una. Însoțite de comentarii. Atât eu, cât și ceilalți călători de pe locurile învecinate am participat la un curs intensiv de adamologie.

– Abia aștept să ajung acasă la el, îmi spuse omul.

– Între timp, mă uit la pozele astea și de o mie de ori pe zi. Nu mă satur niciodată de ele. (Pentru mine și pentru ceilalți pasageri din zona aceea a avionului deveniseră deja extrem de obositoare.)

De ce era bărbatul acela atât de preocupat de Adam? Oare pentru că realizările băiatului erau impresionante? Nu. În fiecare zi, milioane de copii învață să facă aceleași lucruri. Și copiii mei (am vrut să-i spun) făcuseră aceleași lucruri la o vârstă mai fragedă și cu o îndemânare mult mai mare.

Acel bărbat era atât de preocupat de Adam pentru că îl privea

prin ochii unui tată. Tot ce făcea Adam era minunat. Nu conta că toți ceilalți copii puteau face aceleași lucruri.

– Se vede că vă este dor de fiul dumneavoastră, i-am spus.

– Când ați plecat de acasă?

– Ieri.

O zi departe de fiul său era prea mult. Așa că străbătea grăbit cerul, îmbarcat într-un car ce străpungea norii, cu decizia de neclintit de a ajunge acasă la fiul său. El nu se mulțumea să-și iubească fiul de la distanță. Dorea să fie *cu el*.

Atunci m-a izbit ideea. Eu sunt copilul de pe *screen saver*-ul lui Dumnezeu. Și tu la fel. Detaliile cele mai mărunte ale vieților noastre sunt mereu noi pentru El. Dumnezeu Însuși este plin de încântare și Se minunează când ne vede pașii șovăielnici și cuvintele bâlbâite – nu pentru că am face aceste lucruri mai bine decât oricine altcineva, ci pentru că vede totul prin ochii unui Tată iubitor. Dumnezeu le arată îngerilor imagini cu noi până când și îngerii obolesc să se mai uite. Povestea Bibliei este în primul rând povestea lui Dumnezeu – povestea unui Tată alergând grăbit prin norii cerului pentru a fi acasă cu tine. O zi departe de tine este prea mult.

Promisiunea cea mai importantă: Eu voi fi *cu tine*

Promisiunea centrală a Bibliei nu este „Te voi ierta”, deși aceasta este, în mod sigur, una dintre promisiunile des întâlnite. Nu este promisiunea vieții de după moarte, deși ne este oferită și aceasta. Cea mai frecventă promisiune din Biblie este „Eu voi fi *cu tine*”.

Înainte ca Adam și Eva să păcătuiască, înainte ca ei să aibă nevoie de iertare, le-a fost promisă prezența lui Dumnezeu. El avea să umble împreună cu ei în răcoarea zilei.

Promisiunea a ajuns la Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu”. Aceeași promisiune le-a fost făcută lui Noe, lui Avraam și Sarei, lui Iacov și Iosif, lui Moise și David, lui Amos, Mariei și lui Pavel, precum și multor alora, prea mulți pentru a-i putea enumera pe toți. Ea este cea care ne dă curaj: „Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este *cu tine* pe oriunde vei